

Publicerad 2018-10-11 23:18 av Peter Vahlersvik

Ett litet självmord

Jag föll... ur någonstans
landade men... ändå inte
kände inget... och allt
reste mig... men stod inte på golvet
svävade liksom,
långt borta såg jag
springande varelser som bär ett mörker bakom sig,
vände mig om och såg... mig..!
snaran runt halsen grävde sig djupt
ögonen uppspärade i förvånad skräck
fingrarna gräver djupa sår i halsen
desperat klösande efter repet
kött och blod tränger in under naglarna,

det var ju inte såhär det skulle bli

plötsligt...
ett ljudlöst skrik vibrerar runt mig,
vänder mig om.... Mor...
med vidöppen mun som skriker chockad ångest
skräck och maktlöshet fyller hennes ögon med tårar ur vanmaktens brunn
hennes kropp stelnad i en sekunds evighet
ansiktet krackelerat ur sviket moderskärleks.. kärl,
mitt svävande jag tittar upp... mörkerlöparna närmar sig bärandes ett svart tomrum,
Mors ljudlösa skrik ändrar densitet
händerna för munnen river långa sår i ansiktet

helvete, det var inte såhär det skulle bli

mitt svävande jag ser mig själv
blod rinner ur djupa rivsår runt repet
benen sprattlar intensivt efter trygg mark
händerna vill in mellan rep och... hud,
mina ögon...
mina ögon, stora oseende växer de till en portal till alla själars smärta,
min Mor... rusar genom mitt svävande jag
till mitt sprattlande jag,
och mörkerlöparna närmar sig från alla håll... och mörkret bakom dom växer,
och Mor kramar mina ben

och hennes tårar och ångest svider mot min hud

jävlar, det var inte såhär det skulle bli

mörkerlöparna springer vansinnigt mot mig
sluter sakta cirkeln med den stora tomheten bakom sig,
Mor kramar mina ben
försöker lyfta,
mörkerlöparna saktar av...
mina händer hittar en väg, gräver en fördjupning mellan hud och rep
kött slits loss
mina naglar suger ruttet blod ur brustna kärl,
mitt svävande jag ser... repet sluter snett, stryper fel
världen andas ångest
plötsligt blir världen kall, rummet ändras
Mor tappar greppet,
mörkerlöparna ökar farten frenetiskt, vädrar slutenheten,
mitt svävande jag ser Mors ögon... bevekande stirrande genom mig
vänder mitt svävande jag om och universum slås sönder för en sekund
där står min Lillebror

snälla, det var inte såhär det skulle bli

Lillebror, vad fan gör Du här?
Du skall ju sova nu,
och mörkerlöparna rusar närmare
sluter cirkeln av ljus
slukar glupskt mitt medvetande,
Lillebror står och river upp sår i sina armar
med händer som försöker glömma det han ser
gråter tårar som bränner mitt svävande jag på bål
kiss rinner nedför Lillebrors skakande ben
och hans tömda tarmars lukt fräter i mina näsborrar
blodet från Lillebrors armar suger sig fast i Mors famn
när Mor lyfter in honom bakom mörkerlöparnas mantlar
Lillebrors tysta ångest skriker smärtande i min tystnande själs öron,

i helvete, det var ju för fan inte såhär det skulle bli

mörkerlöparna är nära nu, ljuscirkeln är liten,
mitt svävande jag ser förvirrat på mig

mitt lillfinger har fastnat mellan repet och halsen
huden och köttet är bortslitet och vita benbitar skaver mot repet
mitt sprattlande har avtagit, ansiktet är svullet, groteskt
ögonen på väg ut ur ögonhålorna
tungan sväller söndertuggad i munnen,
Mor rusande tillbaka, skriker stumt genom mitt svävande jag
hjälpöst, ångestfyllt, skyldigt, desperat och vädjande
tyst skrik som försvinner bakom mörkerlöparnas glupska leenden,
hon kastar sig mot mina ben, försöker lyfta men snubblar och snaran dras åt
lillfingret knäcks, mörkerlöparna tar ett gigantisk kliv framåt,
Mor ser upp på mig med ögon som bär all världens ångest och rädsla i sig

fyfan, i helvete att det var så här det skulle bli

och jag hör Far, hans paniskt springande dån
han springer desperat bakom mörkerlöparna
skriker vädjande hatiskt till världarnas alla gudar,
förbannar sig själv, slukar mörkret, försöker slita mörkerlöparnas kåpor från dem,
Mor sitter hukande och kramar mina darrande fötter
klänger sin ångest, kräks ur sin kärlek
försöker suga ut min själ i kramen, fånga den, kapsla in den i sin,
Far skriker förbannelser, ilskna ord ur brustet hjärta
som färgar mörkerlöparnas mörka mantlar än mer svarta
Fars ångest springer fortare och tränger förbi mörkerlöparna
fyller den minskande cirkeln och Fars ångest får mitt svävande jag att börja lösas upp,
och jag ser i Mors ögon när hennes själ dör

fan, det var inte så här det skulle bli

mörkerlöparna har snart slutit cirkeln
klappret från deras döda fötters skratt fyller den minskande ljuscirkeln
nöjt mätta av slukad ångest, rädsla och desperation,
Far är långsammare än hans ångest, han släpar efter mörkerlöparna
Far.....

Far gråter bak mörkret, gråter tårar som inte hinner rädda mig
tårar som dränker hans själ, tårar som skapar ett hav
ett hav där han vilse simmar sökande svar
simmande resten av livet i självförakt och förebråelser,
Lillebror som jag dömt till evig ångest
Lillebror som skriker åt sina blödande sår varje natt
Lillebror som vaknar i sitt tömda träck och frätande svett,

Mor som bär brända avtryck av mina skakande fötter i sitt ansikte,
i sin döda själ, i sin evighet
från den kram som var det sista som mörkerlöparna slukade

.... och i mitt mörker är Mors ångest det sista jag förnimmer..
...dömd...

fan det var inte såhär det skulle bli...

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Vahlersvik med Poeter.se id #39337 innehar upphovsrätten